

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12512>

Metro i socialdemocràcia Low Cost a l'Ajuntament de Barcelona

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dimanche 12 mai 2013

CGTCatalunya.cat

Segons els seus principis originaris, es podria definir la socialdemocràcia com la millora de les condicions de les persones mitjançant la reforma legal dintre del mateix sistema capitalista i sense posar-ho en qüestió. Aquesta proposta política, com es pot intuir, és molt útil pel capital doncs en moments de perill revolucionari pot funcionar com a botó del 'poli bo', assimilant els corrents de protesta i desactivant-los. D'altra banda, consolida un sostre infranquejable que garanteix l'ordre social, tot i que l'oligarquia haurà de pagar un cert peatge com a contraprestació. Com a 'poli dolent' tenim l'increment de la repressió, l'autoritarisme i el feixisme per a contenir els contextes rupturistes.

La via socialdemòcrata és dels inicis, evidenciat al primer terç del segle passat, antagonista d'aquests corrents i no dubta en reprimir-los durament quan controla els ressorts del poder institucional del sistema, com va fer l'SPD durant la revolució proletària alemanya del 1919. Ara bé la peça principal continua essent la gestió de l'ús de la força obrera com a element de negociació i vehiculació dintre de les democràcies occidentals, per així guanyar espais de redistribució i certa 'justícia social'. En alguns països, el paradigma d'aquesta dinàmica va prendre el nom d'estat del benestar.

Però sempre, sempre, aquestes cessions per part del poder real havien estat intrínsecament lligades a combatre la coacció i perill que suposaven aquells que posaven en qüestió tot el taulell. Arriba un punt en que aquest equilibri es desmunta quan el perill revolucionari s'esmuny, entre altres motius com a conseqüència de l'èxit de la penetració de les idees individualistes a la societat i també per l'absoluta implicació socialdemòcrata en una economia neoliberal que impedeix per si mateixa qualsevol projecte redistributiu posterior. És el moment en que aquesta proposta política entra en crisi, al demostrar-se inútil i sent visibilitzada per la població com el propi sistema mateix.

Sorgeixen nous moviments que prometen una espècie de retorn a 'la reforma que s'atreveix', aprofitant cert malestar popular i, en el cas de l'estat espanyol, l'embranchida d'energia que va produir el 15-M. I com ha anat la prova del 9 que suposa començar a tocar poder?

Expliquen que durant la segona fase del New Deal a Estats Units hi va haver una reunió entre el president Roosevelt i els principals sindicats del país. Allà, Roosevelt va presentar una sèrie de mesures en matèria de drets civils, enfortiment del poder dels sindicats, drets laborals i socials. En principi els interlocutors estaven d'acord, però el president es va acomiadar amb aquesta frase: "Sortiu allà fora i obligueu-me a fer-ho". La resposta van ser 4470 vagues amb una mitjana de duració de 20 dies el 1937.

Aquella escena representava el mecanisme socialdemòcrata en tot el seu esplendor: Per a generar un moviment de reformes, necessitem un poder obrer que justifiqui el peatge per a poder controlar-ho. I aquí podríem analitzar com és que els sindicats van acceptar el joc, però aquesta és una altra història.

Apropem el context i parlem de la Barcelona actual, on els autodenominats fills i filles del 15M han accedit al poder, els de la nova política, els amics dels okupes, els del triomf de la tecnopolítica anunciada per certs gurús...va, per entendre'ns, una socialdemocràcia 2.0. I la qüestió és si els que es van vendre com a motor del canvi actuarien amb una mirada propera a una sèrie de reformes arrelades en la força al carrer com a argument (el màxim que es pot obtenir d'una institució) o estaríem davant de més del mateix.

Hola, bon dia, som la classe obrera.

No comencem bé. Només arribar a l'ajuntament s'oculta als vaguistes de Movistar que a pocs dies es presentava la continuïtat del MWC a Barcelona, just en el moment en que aquests abandonen l'ocupació de la seu central. Ai! El pragmatisme del poder! Uns mesos després, vist que diverses negociacions a empreses públiques no avancen,

comencen vagues obreres per a reivindicar punts prou bàsics per un govern socialdemòcrata.

Malauradament, l'ajuntament s'ho pren com un pols que han de vèncer, "els treballadors han vist un filó en el nou govern" i es realitza una política de continuïtat respecte la llavor del conflicte que van plantar governs municipals anteriors. Amb un Bus en vaga, les negociacions es realitzen únicament amb les forces sindicals properes a direcció, CCOO, UGT i SIT, que veuen com perden dos preacords en votació d'assemblees. La solució trobada va ser expeditiva: Es signa el conveni sense votació de la plantilla.

Arriben les vagues de metro que, com va comentar una persona propera a alcaldia, "ens envieu els boines verdes del sindicalisme". Amb aquesta paranoia s'entra en una espiral de despropòsits criminalitzadors propis de qualsevol dreta neoliberal, fent servir els mitjans de comunicació: "La vaga és un xantatge i no es pot negociar si no es retira", es publiquen sous manipulats que inclouen plusos per treball nocturn, festiu o festiu especial per a induir a confusió, es projecta la imatge de treballadors privilegiats, es pressiona fortament a la Generalitat per a incrementar els serveis mínims i un llarg etcètera on la "comunista" Mercedes Vidal fa de parallamps del nucli de confiança de l'Ajuntament. La negociació queda en mans del directiu ultraliberal posat pel govern Trias, Marc Grau.

Cal dir que aquests atacs van fer molt de mal en la primera fase de vagues, degut al carisma d'Ada Colau dins la classe treballadora. L'objectiu estratègic era molt senzill: guanyar per esclafament del sindicalisme combatiu com a exemple per altres conflictes. Podríem dir que en aquesta nova fase de vagues iniciada l'Abril, és ja una tàctica morta i amortitzada.

Les reivindicacions que demana la plantilla són d'allò més senzilles:

- 1-Que les embarassades treballin en llocs protegits
- 2-Fi de la congelació salarial (6 anys així).
- 3-Que es compleixi el programa electoral de BEC: Feines estructurals com vies i catenàries es facin a l'empresa. No a torns precaris de temps parcial.

Tot això en un context on l'ajuntament, incomplint la llei mateixa, no publica els sous de directius endollats d'ICV, PSC o CDC, alguns d'aquests partits dins el seu propi equip de govern. Per fer-nos una idea del conflicte, en 18 anys es van realitzar únicament 10 vagues a Metro, excloent les generals, i en cada cas es va arribar a acords. Per demanar una aplicació molt ínfima d'un programa de mínims, són ja 24 jornades de vaga en només 18 mesos.

I se succeeixen els conflictes: socorristes de Barcelona per una adjudicació sense tenir en compte què passava amb la plantilla, al Telefèric de TMB per una situació insostenible de precarietat, i ara treu el cap el Bicing de Barcelona i la privatització del nou tram del Tramvia a la Caixa.

En tots aquests casos, la CGT ha tingut una actuació protagonista prou visible, però erren el tret els integrants del búnker de confiança municipal. El vostre problema no és la CGT ni cap confabulació d'aquesta per a enderrocar no se sap què. El problema és que us assessoreu per càrrecs buròcrates de governs anteriors, escolteu directius neoliberals, interpreteu els conflictes laborals com guerres amb enemics i, potser, els àmbits acadèmics o de locals alternatius on molts s'han mogut no són el millor referent per a entendre a la classe obrera en moviment. Quants han militat a sindicats?

Malauradament, tenim una socialdemocràcia low cost a l'ajuntament de Barcelona, amb una capacitat molt limitada per mantenir una dinàmica basada en la feblesa política. Més encara quan té al davant una classe obrera forta. Quant trigaran a adonar-se'n?

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

2 de juliol de 2017